

Балада про фантомів і надію

КУПИТИ

Про книгу

Офелія роками уникала інших фантомів. Лише так вона могла захистити їх від тіней, що шепочуть їй. Єдиний фантом, від якого вона не може триматися подалі, - Ланстон. Він запрошує Офелію приєднатися до нього в «Гарлоу Санктум». Ланстон має лише одне прохання - разом втілити кілька незавершених за життя справ із їхнього списку, перш ніж перенестись у потойбіччя. Однак минуле Офелії стримує її від бажання піти за Ланстоном у темряву.

Він хоче, щоб його кохання переслідувало її. Поки не згаснуть зірки, не висохне океан і вони не залишаться удвох...

Ланстон

— Не плач, — казав мій батько, черствий і байдужий. — Я вдарю тебе сильніше, якщо ти, блядь, заплачеш. До крові, якщо доведеться.

Мене знову покарали за малювання. Мій батько зневажав мистецтво, казав, що воно створює дурні уми та зневажливі душі. Він ненавидів мене всім своїм еством — я знав це з шести років. Він плював на мене, грізно поглядав і говорив слова, яких я ще не розумів.

Однак я усвідомлював емоцію за цим — ненависть, що випромінювали його плечі, його постава, ніби він міг ударити мене будь-якої миті. Я знав, що собака був для батька дорожчим за мене.

Собака отримував похвалу, ласку та пестоці, а я — синці та подряпини від вішалок для одягу та лійок для душу. Це почалося, коли мені виповнилося вісім років, і я став більш відверто висловлювати свою думку про несправедливість його ставлення до мене. Моє усвідомлення тієї жорстокості тільки дратувало його ще більше.

І хоча я знав, що батько мене не любить, боже, я щосили намагався змінити його думку. Якби я тоді знав, що нічого не допоможе.

Я чимдуж стискав щелепи й ховався у своїх думках, думаючи про бейсбол і тихі місця, куди я міг би втекти, коли все закінчиться. Це було єдине, що допомагало, щоб я не зламався психічно, як минулого разу. З такою долею не можна було боротися.

Бам.

Моя потилиця вибухнула болем. Я прикусив нижню губу, стримуючи сльози лише силою волі. Я знав, що якщо заплачу, буде ще гірше.

Бам. Бам. Бам. Бам. Бам.

Я сидів, згорбившись у ванні, міцно обіймаючи коліна руками, терпляче чекаючи, поки біль вщухне. Але того дня батько здавався особливо розлюченим, і я втратив лік ударам лійкою для душу.

Коли він закінчив, то важко дихав, а потім пішов, не зронивши ні слова.

Деякий час я сидів нерухомо, даючи свідомості прийти до тями. Потреба втекти була надзвичайно сильною, і я хотів зникнути назавжди.

Якщо батько так відчайдушно хоче, щоб я зник, чому б мені просто не піти? Я обмірковував це, змиваючи кров із потилиці, і продовжував думати, йдучи до бейсбольного поля. Я довго думав про це.

Якщо моє існування приносить йому тільки страждання, то я повинен піти.

Але мені було лише вісім років, і я не знав, як втекти. Як піти.

Зростаючи, я почав розуміти, що існує чимало способів піти.

Коли мені виповнилося шістнадцять, я вперше спробував накласти на себе руки. Люди ганьбили мене і казали, що я егоїст і прагну уваги. Що якби я й справді хотів померти, то всадив би кулю собі в голову. Вони казали, що я боягуз.

Як же гидко і неприємно говорити таке іншим. Дають мені варіанти та поради? Я не хотів всаджувати кулю собі в голову. Я не хотів знищувати єдину частину себе, яка мені подобалася... мій розум. Темний і прекрасний, як колись сказала мені бабуся.

Я боявся. Я хотів піти — стати спогадом. Дати батькові відпочити від мого існування, чого він так відчайдушно потребував.

Лише значно пізніше я отримав допомогу. На другому курсі коледжу кілька людей порадили мені звернутися до терапевта. Спочатку я образився, бо, як казав собі: «зі мною все гаразд».

Однак турбота та ніжність, з якою вони пояснили, що терапія допомагає краще зрозуміти себе, відкрили для мене нову можливість. Саме на ній хтось вперше в житті сказав мені:

— Це не твоя провина, Ланстоне.

— Що саме? — запитав я.

— Це не твоя провина, що батько знущався з тебе й не любив. І це не твоя провина, що ти страждаєш від психічного розладу.

Я плакав до кінця сеансу. Я ридав, як дитина, бо вперше відчув, що можу це робити без наслідків. Терапевтка не вдарить мене, не заподіє мені болю. Я це знав.

Коли вона запитала мене, чому я плачу, намагаючись допомогти мені впоратися з емоціями, я не міг говорити. Я навіть не міг думати. Все, що я міг зробити, — це похитати головою.

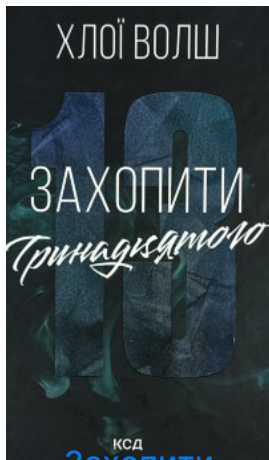
Це не моя провина?

Потім, через роки, я перетворив цю думку з питання на твердження, і ці слова стали моєю щоденною мантрою.

Це ніколи не було моєю провиною.

То чому я й досі хочу померти?

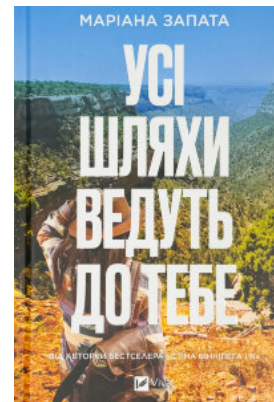
Рекомендована література

Захопити
Тринадцятого

Фінальна пропозиція.
Книга 3

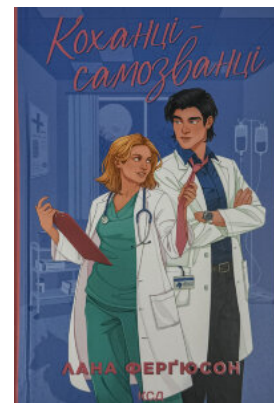

Усі шляхи ведуть до
тебе

Дике кохання

Егоманіяк

Коханці-самозванці

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ